

**ADLER
OLSEN**

CULPA

Seria

DEPARTAMENTUL Q

CUPRINS

PROLOG NOIEMBRIE 1985	9
1 NOIEMBRIE 2010	16
2 NOIEMBRIE 2010	32
3 NOIEMBRIE 1985	43
4 NOIEMBRIE 2010	49
5 NOIEMBRIE 2010	60
6 AUGUST 1987	70
7 NOIEMBRIE 2010	81
8 NOIEMBRIE 2010	90
9 AUGUST 1987	103
10 NOIEMBRIE 2010	113
11 AUGUST 1987	124
12 AUGUST 1987	131
13 NOIEMBRIE 2010	141
14 AUGUST 1987	153
15 NOIEMBRIE 2010	163
16 AUGUST 1987	176
17 NOIEMBRIE 2010	186
18 AUGUST 1987	201
19 SEPTEMBRIE 1987	207
20 NOIEMBRIE 2010	213
21 NOIEMBRIE 2010	224
22 SEPTEMBRIE 1987	246
23 NOIEMBRIE 2010	260
24 NOIEMBRIE 2010	270
25 SEPTEMBRIE 1987	285
26 NOIEMBRIE 2010	298

27 SEPTEMBRIE 1987	315
28 NOIEMBRIE 2010	320
29 SPROGØ 1955 / COPENHAGA, SEPTEMBRIE 1987	336
30 NOIEMBRIE 2010	344
31 SEPTEMBRIE 1987	354
32 NOIEMBRIE 2010	361
33 NOIEMBRIE 2010	374
34 SEPTEMBRIE 1987	388
35 NOIEMBRIE 2010	395
36 SEPTEMBRIE 1987	414
37 NOIEMBRIE 2010	426
38 SEPTEMBRIE 1987	434
39 NOIEMBRIE 2010	442
40 NOIEMBRIE 1987	463
41 NOIEMBRIE 2010	472
42 NOIEMBRIE 2010	478
43 SEPTEMBRIE 1987	489
44 NOIEMBRIE 2010	503
45 NOIEMBRIE 2010	510
46 NOIEMBRIE 2010	521
EPILOG DECEMBRIE 2010	531
MULȚUMIRI	537

PROLOG

Noiembrie 1985

Sentimentul ar fi copleșit-o într-un moment de neatenție. Paharul delicat de șampanie rece din mână, zumzetul vocilor și mâna ușoară a soțului pe talia ei. În afară de perioada în care a fost îndrăgostită, doar scurte episoade dintr-o copilărie îndepărtată îi mai provocau această stare. Sentimentul de siguranță dat de pălăvrăgeala bunicii. Râsul discret în timp ce aluneca în moțaială. Râsul unor oameni care nu mai sunt de mult.

Nete își strânse buzele pentru a-și înăbuși emoția. Uneori, o copleșea.

Își reveni și își plimbă ochii peste paleta colorată de rochii de seară și siluete maiestuoase. Banchetul organizat în onoarea celui care a primit Premiul Nordic pentru Medicină adunase mulți invitați. Savanți, medici, figuri marcante ale societății. Cercuri de oameni în care nu s-a născut, dar în care, odată cu trecerea anilor, se simțea din ce în ce mai confortabil.

Trase adânc aer în piept și era cât pe ce să-i scape un suspin de satisfacție, când deveni extrem de conștientă că o pereche de ochi o fixau prin mulțimea de coafuri festive și domni cu papioane. Simți un val de energie inexplicabilă și neliniștitoare emisă de niște ochi care nu doreau binele. Se trase într-o parte instinctiv, asemenea unui animal care caută adăpost. Își puse mâna pe brațul soțului ei

și încercă să zâmbească în timp ce trecu cu privirea peste mulțimea îmbrăcată elegant și candelabrele strălucitoare.

O femeie lăsă capul pe spate râzând și astfel se creă un culoar de vizibilitate până la capătul sălii.

Și acolo stătea el.

Silueta lui apărea din mulțime precum un far pe mare. În ciuda posturii înclinate și a picioarelor strâmbe, avansa precum un animal sălbatic, ai cărui ochi cercetau mulțimea precum două reflectoare.

Din nou, simți privirea lui scrutătoare până în adâncul ființei și știi sigur că, dacă nu reacționa acum, întreaga ei viață s-ar fi prăbușit în câteva secunde.

– Andreas, spuse ea, punându-și mâna pe gâtul deja lipicios de transpirație. Am putea pleca acum? Nu mă simt bine.

O solicitare suplimentară era inutilă. Soțul ei își ridică sprâncenele întunecate, dădu din cap către cei de lângă el și, luând-o de braț, se depărtă de mulțime. Era tipic pentru el, iar ea îl iubea pentru asta.

– Mulțumesc, spuse ea. Mi-e teamă că am iar o migrenă.

Încuviință, fiind el însuși foarte obișnuit cu suferința din serile lungi și întunecate în sala de desen, în care migrena îi făcea capul să zvâcnească.

Era încă un lucru pe care îl aveau în comun.

Când se apropiară de scara maiestuoasă, bărbatul înalt păși în fața lor.

Părea mult mai bătrân acum, remarcă ea. Ochii care odată scânteiau își pierduseră strălucirea. Părul lui era de nerecunoscut. Cei douăzeci și cinci de ani își pusese rămprenta asupra lui.

– Nete, ești chiar *tu*? Ești ultima persoană pe care m-aș fi așteptat să o văd într-o astfel de împrejurare, spuse el direct.

Ea făcu un pas într-o parte și își trase soțul după ea, dar următorul ei nu se lăsă.

– Nu-ți mai amintești de mine, Nete? se auzi vocea din spate. Bineînțeles că da. Curt Wad. Cum ai putea să mă uiți vreodată?

La mijlocul scărilor îi ajunsese din urmă.

– Deci, tu ești jumătatea lui Rosen acum, nu-i așa? Chiar tu, dintre toate să ai parte de asemenea onoare.

Se agăță de brațul soțului ei ca să-l grăbească, dar Andreas Rosen nu era cunoscut ca un om care întoarce spatele unei probleme, iar situația actuală nu făcea excepție.

– Ați fi amabil să îmi lăsați soția în pace? întrebă el cu o privire care prevestea furie.

– Oh, înțeleg.

Musafirul nepoftit făcu un pas înapoi.

– Deci chiar l-ai ademenit pe Andreas Rosen în mrejele tale, Nete. Bună treabă.

Afișă un zâmbet pe care unii l-ar fi putut crede crispat, dar ea știa mai bine.

– Se pare că această informație mi-a scăpat complet. Dar, pe de altă parte, eu nu frecventez astfel de cercuri. Și nu citesc presa de scandal.

Cu o mișcare lentă văzu cum soțul ei dădu din cap cu dispreț. Simți strânsoarea mâinii lui în timp ce o trăgea după el. Pentru o clipă putu să respire din nou. Se îndepărtară cu pași repezi care scoteau ecouri asincrone.

Ajunseră la garderoba de la etaj, înainte ca vocea din spatele lor să se audă din nou.

– Domnule Rosen! Oare nu știți că soția dumneavoastră este o târfă? O fată simplă din Sprogø care nu-și face prea multe probleme când își deschide picioarele. Mintea ei slabă nu poate distinge între adevăr și minciună și...

Simți o încheștare a încheieturii în timp ce soțul ei se întoarce. Mai mulți invitați încercară să-l stăpânească pe bărbatul care le

întrerupse festivitățile. Un cuplu de medici mai tineri se aplecă amenințător către pieptul bărbatului înalt, arătându-i explicit că nu era dorit acolo.

– Andreas, nu, strigă ea în timp ce soțul ei pășea spre grupul de indivizi care acum îl înconjurau pe prigonitorul ei, dar el o ignoră. Masculul ei alfa își marca teritoriul.

– Nu știu cine ești, spuse el, dar îți sugerez cu putere să te abții să mai apari din nou în public până când nu știi cum să te comporți într-o companie decentă.

Silueta subțire ridică privirea deasupra bărbaților care îl țineau pe loc și toți cei prezenți se concentrară la buzele lui uscate: doamnele din spatele tejghelei care sortau blănurile de paltoanele de bumbac, oaspeții care treceau pe lângă ei, șoferii personali care așteptau în fața ușilor batante.

Și apoi se auziră cuvintele care nu ar fi trebuit să fie rostite niciodată.

– De ce nu o întrebi pe Nete unde a fost sterilizată? Întreab-o câte avorturi a făcut. Întreab-o cum arată celula de izolare după cinci zile. Întreab-o și încetează să îmi ții mie prelegeri despre abilități sociale, Andreas Rosen.

Curt Wad se smulse din mâinile celor care-l țineau și păși într-o parte, cu ochii plini de ură.

– Plec acum! scuipe el. Și tu, Nete! spuse arătând cu un deget tremurând spre ea. Poți merge în iad, acolo unde îți este locul.

Camera era plină de un zumzet de voci înainte ca ușile batante să se închidă în spatele lui.

– Acesta a fost Curt Wad, șopti cineva. Un vechi student, prieten al premiului, ceea ce este aproape singurul lucru bun care se poate spune despre el.

Dar secretul fusese dezvăluit.

Toți ochii erau ațintiți asupra ei acum. Căutând semne ale adevăratei identități. Avea oare decolteul prea adânc? Soldurile ei erau prea vulgare? Oare buzele?

Își luă paltoanele de la doamna de la vestiar, a cărei respirație caldă părea aproape otrăvitoare. Nu ești mai bună ca mine, spunea expresia ei.

S-a întâmplat așa repede. Coborî privirea și îl luă de braț pe soțul ei. Soțul ei iubit, în ai cărui ochi nu a avut curajul să privească.

Asculta torsul liniștit al motorului. Nu-și spuseră niciun cuvânt, doar priveau printre ștergătoarele în mișcare în întunericul toamnei prin care mergeau.

Poate că el aștepta ca ea să nege, dar ea nu putea face asta.

Poate că se aștepta ca el să o consoleze. Să o ajute să iasă din situația neplăcută. Să se uite în ochii ei și să-i spună că nimic din ce a fost nu contează, importanți sunt cei unsprezece ani în care au fost împreună.

Nu cei treizeci și șapte de dinainte.

Dar el porni radioul și umplu mașina de un zdrăngănit îndepărtat, acompaniați de-a lungul Sjølland, spre sud, de Sting, Sade și Madonna peste Falster și strâmtoarea Guldborgsund până la Lolland. Voci tinere, ciudate în noapte. Singurul lucru care îi lega.

Orice altceva dispăruse.

Cu câteva sute de metri înainte de satul Blans, aflat la câțiva kilometri de ferma conacului, trase pe dreapta pe marginea câmpului.

– Acum, vorbește, zise el, cu privirea fixată în întunericul de afară.

Cuvintele lui erau lipsite de căldură. Nici măcar nu i-a rostit numele. Tot ce avusese de spus fusese *Vorbește!*

Ea închise ochii. Se rugă de el să înțeleagă că au existat evenimente subiacente care puteau explica totul și că bărbatul care o

înfruntase fusese însăși cauza nenorocirilor ei. Dar, în afară de asta, ceea ce spusese era adevărat. Recunosc cu o voce șoptită.

Era adevărat. Totul era adevărat.

Pentru un moment chinuitor, epuizant, se auzi numai respirația lui. Apoi se întoarse spre ea cu ochii întunecați.

– Deci acesta a fost motivul pentru care nu am putut să avem copii niciodată, spuse el.

Dădu din cap afirmativ. Își strânse buzele și îi spuse totul așa cum fusese. Da, era vinovată de minciună și înșelăciune. Era inocentă când a venit. Ca fată tânără, fusese internată la Sprogø, fără să aibă vreo vină. Un șir de neînțelegeri, abuz de putere, trădare. Nu existase alt motiv. Și da, a făcut avorturi și a fost sterilizată, dar omul îngrozitor pe care tocmai îl întâlniseră...

El își puse mâna pe brațul ei, iar răceala lui trecu prin ea ca un șoc electric, care o determină să se oprească.

Apoi băgă în viteză, eliberă ambreiajul și conduse încet prin sat înainte de a accelera pe lângă pajiști și suprafața întunecată a apei.

– Îmi pare rău, Nete. Dar nu pot ierta că m-ai lăsat să trăiesc toți acești ani crezând orbește că putem deveni părinți împreună. Pur și simplu, nu pot. Iar în ceea ce privește restul a ceea ce mi-ai spus, sincer, sunt dezgustat.

Se opri și ea simți o furnicătură înghețată la tâmpile, iar mușchii gâtului i se încordară.

El își ridică privirea.

Arogant, la fel cum făcea când negocia cu oamenii pe care îi considera nedemni de respectul său. Sigur pe el, ca atunci când ignora un sfat rău.

– Îmi împachetez câteva lucruri, spuse el ferm. Între timp, ai o săptămână pentru a face alte aranjamente. Ia orice ai nevoie de la Havngaard. Nu vei duce lipsă de nimic.

Ea se întoarse încet cu spatele la el și se uită afară peste mare. Lăsă ușor geamul în jos și trase în piept aerul cu miros de alge purtate de valurile negre precum cerneala, valuri care ar putea să o ia o dată pentru totdeauna.

O copleși amintirea zilelor de singurătate și disperare de la Sprogø, zile în care aceeași mare o ademenise să pună capăt vieții sale mizerabile.

– Nu vei duce lipsă de nimic, spuse el, de parcă ar fi contat.

Nu știa nimic despre ea.

Se uită la ceas și își fixă data în minte, 14 noiembrie 1985, și simți cum îi tremurau buzele în timp ce se întoarse să-l privească.

Ochii lui întunecați erau doar două cavități. Se concentra doar pe denivelările drumului din față.

Ridică încet mâna și apucă volanul, smucindu-l spre dreapta cât de tare putu în timp ce el deschise gura ca să protesteze.

Motorul hurui inutil în timp ce drumul dispărea de sub ei și în timp ce se izbiră de parapet scrâșnetul metalului înghiți și ultimul protest al soțului ei.

Când se loviră de mare, era aproape ca și cum ajungeau acasă.

Noiembrie 2010

Carl auzise despre incidentul din noaptea trecută de la postul de radio al poliției, în timp ce pleca de la casa sa din Allerød. În condiții normale, nu îl interesau câtuși de puțin cazurile de viciu, dar cumva acest caz părea diferit.

Proprietara unei agenții de escorte fusese atacată cu acid sulfuric în apartamentul ei de pe Enghavevej, dând serios de lucru cadrelor medicale de la secția de arși a Rigshospital.

Se făcea acum apel la posibili martori oculari, dar fără succes.

Un grup de lituanieni necăjiți fusese adus la secția de poliție pentru interogatoriu, însă, odată cu trecerea orelor, devenea tot mai clar că niciunul dintre suspecți nu putea fi implicat și că era puțin probabil să se afle cine a fost. Nu existau dovezi. În momentul internării, victima declarase că nu era capabilă să își identifice atacatorul, prin urmare, erau nevoiți să lase tot grupul să plece.

Nu mai ai auzise oare asta?

În timp ce traversa curtea sediului poliției, se întâlnește cu Brandur Isaksen, cunoscut și ca Durul din Halmtorvet, care se îndrepta spre zona de parcare.

– Sper că mergi să faci viața grea cuiva, mormăie Carl, în timp ce Durul se opri, ca și cum ar fi fost invitat să o facă.

– De data asta e sora lui Bak, spuse Isaksen cu răceală.

Carl îl privi mirat. Ce naiba spunea acolo?

– Treabă de rahat, răspunse el.

Era un răspuns general adecvat pentru majoritatea situațiilor.

– Presupun că ai auzit despre acest atac cu acid din Enghavevej.

Nu-i o privesc frumoasă, îți garantez, continuă Isaksen. Medicii au lucrat pe ea toată noaptea. Îl știi destul de bine pe Børge Bak, nu-i așa?

Carl își dădu capul pe spate. Børge Bak? Desigur că îl cunoștea pe Børge Bak. Inspectorul de la Departamentul A, care solicitase concediu, iar apoi optase pentru pensionare anticipată. Javra aia ipocrită?

– Suntem cam la fel de prieteni ca tine și cu mine, izbucni Carl.

Isaksen dădu din cap, cu dinții încleștați. Era adevărat: dacă ar fi să existe orice urmă de afecțiune între ei, s-ar destrăma la prima bătaie din aripi a unui fluture.

– Dar sora lui Børge, Esther? O știi cumva? întrebă el.

Carl se uită lung la colonada de-a lungul căreia mergea Rose, ducând pe umăr o geantă de dimensiunea unei valize. Ce dracu' plănuia să facă, să își petreacă vacanța la birou?

Simți că Isaksen îi urmărea privirea și și-o mută.

– Nu am întâlnit-o niciodată pe femeie. Nu conduce un bordel? răspunse Carl. Oricum, acesta ar fi mai mult domeniul tău, deci, dacă nu te superi, aș vrea să nu mă implici.

Colțurile gurii lui Isaksen se lăsară în jos.

– Ai face bine să te pregătești. Bak va fi aici înainte să-ți dai seama, și-și va băga nasul.

Carl se îndoia de asta. Oare nu cumva Bak cotcodăcise pentru că își ura slujba și părăsise sediul poliției?

– Va fi binevenit, răspunse el. Atât timp cât se ține departe de mine.

Isaksen își trecu degetele prin părul său negru ciufulit de dimineată.

– Da, ai tu destule pe cap, ocupat să i-o tragi ei, nu?

El dădu din cap în direcția lui Rose în timp ce ea dispărea pe scări.

Carl clătină din cap și continuă să meargă. Isaksen putea să dispară cu toate prostiile lui. Să i-o tragă lui Rose! Mai bine se retrage într-o mănăstire din Bratislava.

– Un minut, Carl, spuse ofițerul de serviciu în timp ce trecea pe lângă cușcă, o clipă mai târziu. Acea femeie psiholog, Mona Ibsen, a lăsat asta pentru tine.

Îi aruncă lui Carl un plic gri prin ușa deschisă, de parcă ar fi fost punctul culminant al zilei lui.

Carl se uită la el, neîncrezător. Poate chiar a fost.

Ofițerul de serviciu se așează din nou.

– Assad e aici de la patru dimineata, așa am auzit. Are grijă să aibă destul timp singur, pentru el. Oricum, ce vrea să facă acolo? Planifică un atac terorist?

Înjură în barbă și reveni la sentimente mai bune când văzu privirea străpungătoare a lui Carl.

– De ce nu îl întrebi tu? spuse Carl, amintindu-și de cazul femeii arestate în aeroport, doar pentru că a rostit cuvântul „bombă“, o gafă demnă de articole de primă pagină.

Din punctul lui de vedere, ceea ce tocmai auzise era mult mai grav.

Chiar de pe prima treaptă a scării în spirală el putea spune că era una dintre zilele bune ale lui Rose. Un parfum greu de cuișoare și iasomie îi asaltă nările, amintindu-i de bătrânica din Øster Brønderslev care obișnuia să ciupească posteriorul tuturor bărbaților care veneau să o viziteze. Când Rose mirosea așa, îi dădea dureri

de cap, în plus, pe lângă durerea de cap pe care i-o dădea proasta ei dispoziție obișnuită.

Teoria lui Assad era că ea a moștenit parfumul, în timp ce alții spuneau că acest tip de amestec care te duce cu gândul la procesul de putrefacție mai era încă disponibil în anumite magazine indiene, cărora nici că ar putea să le pese dacă vor mai vedea vreodată un alt client.

– Hei, Carl, vrei să vii până aici un minut? strigă ea din interiorul biroului ei.

Carl scăpă un oftat. Ce mai e acum?

El trecu rigid pe lângă biroul cubic al lui Assad și își înfipse nasul în zona dezinfectată a lui Rose și observă imediat geanta de umăr voluminoasă pe care o cărase mai devreme. Pentru Carl parfumul lui Rose nu era singurul aspect deconcertant al zilei. Grămada uriașă de documente care se vedea din geantă părea la fel de descurajantă.

– Hmm, se aventurează el precaut, arătând spre hârtii, ce sunt toate astea?

Ea îl privi dușmănoasă cu ochii ei rimelați. Nu era semn bun.

– Sunt cazuri mai vechi, care au stat în ultimul an pe birourile diverșilor comisari de poliție. Cazuri care trebuiau să ajungă la noi. Dintre toți, *tu* ar trebui să cunoști cel mai bine această formă de neglijență.

Ultima frază a rostit-o cu un soi de mârâit gutural, care ar fi putut să pară ca un râs.

– Aceste dosare au fost trimise din greșală la Centrul Național de Investigare. Tocmai am fost să le iau înapoi.

Carl ridică din sprâncene. Mai multă muncă, deci, de ce naiba zâmbea ea?